

Erfaringer med den rugrønne snog (*Opheodrys aestivus*)

Jan Grathwohl

Bygmarken 120, Kirke Sonnerup, 4060 Kirke Saby

Slægten *Opheodrys* er i Nordamerika fordelt på to arter, *O. vernalis* og *O. aestivus* (andre arter lever i Asien). Nogle systematikere (Grobman, 1992) opdelser *O. aestivus* i fire underarter:

O. a. aestivus (Linnaeus, 1766)

Udbredelse: Dette er den videst udbredte underart, udbredelsen strækker sig fra det sydlige New Jersey og sydpå til det nordlige Florida og vestpå til det sydlige Illinois og det østlige Texas.

O. a. carinatus Grobman, 1984

Udbredelse: Kun på Florida-halvøen.

O. a. conanti Grobman, 1984

Udbredelse: Kun på Assateague, Parramore, Revel og Smiths Island ud for Virginia.

O. a. majalis (Baird & Girard, 1853)

Udbredelse: Denne underart findes i Illinois, gennem Iowa, det vestlige Missouri, og det østlige Oklahoma til det centrale Texas og det nordøstlige Mexico.

Andre (Collins, 1992) finder dog disse underarter ugyldige, da de er baseret på små farveforskelle og bugskælsvariationer.

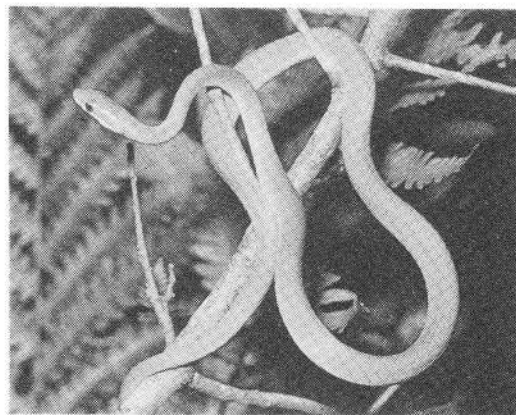
Den rugrønne snog er en meget langstrakt, tynd slange med et smalt hoved, der ikke er tydeligt afsat fra halsen. De store øjne har en rund pupil, skællene er kølede, hvilket adskiller den fra *Opheodrys vernalis*, den glatgrønne snog, hvor skællene, som navnet siger, er glatte. Analskæftet er delt. Snogen har en lovgrøn farve på ryggen, som går over i en lysere grøn nuance på siderne af kroppen, bugen er porcelænshvid, beige, gullig eller matgrøn.

På grund af sin grønne farve kan den rugrønne snog være aldeles vanskelig at få øje på, når den befinder sig i buskene, træerne og i det høje græs. Man opdager den først, når den bevæger sig, hvilket efter egne erfaringer kan gå aldeles hurtigt.

Den rugrønne snog holder i naturen gerne til i bredbevoksningen langs floder, åer og søer og skulle endda opholde sig en stor del i vandet, hvor den fanger sin føde, som består af insekter, edderkopper, snegle og frøer.

Den kommer frem af dvalen i marts eller april og parrer sig om foråret og nogle steder også om efteråret. De op til 12 æg lægges i juni til august, efter halvanden til tre måneder udklækker de 15 til 20 cm lange unger. I oktober eller november opsøger nogen sit overvintringskvarter.

Sidst i 1990 anskaffede jeg mig et par af disse fascinerende snoge fra en københavnsk dyrehandel, en lille han på godt 50 cm og en hun på ca. 80 cm.

Rugrøn snog, *Opheodrys aestivus*. Foto: J. Dermid.

Hannen døde af uforklarlige årsager en måned efter, hvilket jeg senere har fået at vide, ikke skulle være så ualmindeligt. Lars Nygaard har fortalt mig, at rugrønne snoge har det med at dø under mærkelige omstændigheder. Det fik ham til at undersøge den nærmere årsag. Resultatet var, at dyrene ofte er stærkt inficerede med amøber. Han brugte derefter det receptordinerede medikament Flagyl, af hvilket man dagligt giver 50-70 mg pr. kg legemsvægt i ca. 10 dage (Eriksen, 1991). Det gives oralt med en sprøjte via en plasticslange, der føres ned i halsen på dyret. Denne behandling har indtil nu givet gode resultater, oplyser Lars Nygaard.

Hunnen til gengæld trivedes og spiste, så det var helt utroligt. Købte man f.eks. en portion fårekylinger, gik der ikke en uge, før hun havde spist hver og en. Hun lagde sågar 7 æg, medens jeg havde hende; de blev dog ikke til noget.

Jeg holdt hende i et terrarium på 70 × 70 × 30 cm (L × H × D) med sphagnum og mos i bunden, en masse solide klatregrene og et stykke bark i bunden, under hvilket hun havde sit skjulested. Beplantningen bestod af et par store guldranker og nogle dufranker, som klatrede gennem terrariet, og som snogen holdt af at ligge imellem. Varmen i terrariet kom fra en 25 watt lampe, som gav en konstant temperatur på 23-24°C i terrariet og 27-30°C under varmelampen.

Nogle vil måske undre sig over, at jeg ikke har skrevet noget om et vandbassin, hvilket hænger sammen med, at mine erfaringer går på, at i hvert fald de snoge, jeg havde, ikke var specielt glade for vand; jeg så f.eks. kun hunnen drikke direkte fra vandskålen ved en enkelt lejlighed. Ellers drak hun normalt fra bladene, når de var blevet overdouchet, hvilket de blev en gang om dagen.

Den rugrønne snog har ud fra mine iagttagelser et noget nervøst temperament; når man åbnede ind til den eller på anden måde forstyrrede den, gik den helt amok og forvildet rundt i terrariet. Den har dog aldrig hugget ud efter mig, hvis jeg fangede den

en sjælden gang. Hvis man forholdt sig roligt, kunne man dog godt sidde og iagttage dens adfærd, bare man ikke gjorde nogle pludselige bevægelser, men dette er jo en selvfølge, når man har med slanger, eller for den sags skyld også øgler, at gøre. At den aldrig blev tam og blev ved med at være nervøs, hænger nok sammen med, at jeg ikke søger at gøre mine dyr tamme, men hellere vil have, at de opfører sig naturligt.

Jeg kan kun anbefale denne smukke dagaktive slange, der nysgerrigt følger med i, hvad der sker både i og uden for terrariet. Arten er allerede blevet opdrættet herhjemme. Det er jo en perfekt slange for øgle- eller frøfolkene, der gerne vil prøve at holde slanger, og som har insektkulturer kørende i forvejen.

LITTERATUR

- Christiansen, J. 1985. En bog om slanger 1. Skarv Nature Publ., Holte. 64 pp.
- Collins, J. T. 1992. Reply to Grobman on Variation in *Opheodrys aestivus*. *Herp. Rev.*, 23(1): 15-16.
- Eriksen, E. 1991. Sygdomme hos krybdyr og padder. DSR Forlag, Den Kgl. Veterinær- og Landbohøjskole. 89 pp.
- Ernst, C. H. & Barbour, R. W. 1989. Snakes of Eastern North America. George Mason University Press, Fairfax, Virginia. 289 pp.
- Grobman, A. 1992. On races, clines, and common names in *Opheodrys*. *Herp. Rev.*, 23(1): 14-15.
- Hermansen, P. 1980. Den ru-grønne snog (*Opheodrys aestivus*). *NHF*, 23(10): 258-263.
- Obst, F. J., Richter, K. & Jacob, U. 1988. The completely illustrated atlas of reptiles and amphibians for the terrarium. T.F.H. Publ., Neptune, New Jersey. 830 pp.
- Paulduro, E. 1982. Vellykket opdræt af den ru-grønne snog (*Opheodrys aestivus*). *NHF*, 25(4): 82-86.
- Paulduro, E. & Krabbe-Paulduro, U. 1992. *Opheodrys aestivus* (Linnaeus). *Sauria [E] Suppl.*, 1(1-4): 9-16.
- Trutnau, L. 1981. Schlangen 1. Eugen Ulmer Verlag, Stuttgart. 200 pp.